

Писмо
до дѣдо
въ БАЛКАНА

Мили дѣдо,
письмце ти пиша до балкана,
че за тебе мжничко ми стана,
мжно ми е вече и за Шара,
дето пази твоята кошара.

Домжчиѣ ми за овена Сивко,
макарѣ да е той голѣмѣ бодливко,
за тревата росна и зелена,
за водата бистра и студена.

Азѣ научихѣ приказки и пѣсни,
четохѣ книжки за страни чудесни,
много чужди планини азѣ зная,
но не помня друга като тая —

сѣ толкова поточета пѣнливи
и сѣрненца шарени, игриви,
сѣ борчета високи и сѣ ливади,
дето припкатѣ агѣнцата млади.

Свърши ли учебната година —
право въ планината ще замина,
ще ме срещнешѣ пакѣ ти като лани
горе на зеленитѣ поляни.